

Ján Adamus

Ak vytrváte, zachránite si život

Každý z nás v živote dostane veľké množstvo správ, ale nedá sa o všetkých povedať, že sú radostné. Sú aj také, ktoré zarmútia, zabolia a človek si ich dlho uchováva v pamäti.

Správa, ktorá odznela v dnešnom evanjeliu, tiež patrí k smutným správam. Ježiš podáva obraz konca sveta. Uvádza ho na obraze falošných prorokov, hovorí o vojnách, pohromách, o prenasledovaní a zradách.

Áká bude naša reakcia na Ježišove slová? Budú nás desiť alebo si ich vôbec nebudeme pripúšťať k srdcu? Ani jedna reakcia by nebola správna. Naopak! Ježiš nás vyzýva, aby sme sa k nemu ešte viac primkli a boli na neho silnejšie odkázaní. Recept nám podáva hneď v úvode evanjelia, kde je reč o chráme. Radí nám, aby sme sa k nemu primkli cez chrám. Zamyslime sa preto spoločne, aký význam má pre kresťana chrám.

V prvom rade je to miesto zvláštneho stretnutia sa s Bohom. Každý človek pozostáva z duše a tela, potrebuje na stretnutie sa s Bohom nielen duchovné spojenie ale aj vhodné podmienky. Na to treba určité miesto, čas a priestor. Túto skutočnosť môžeme pozorovať už v Starom zákone: Keď Izraeliti putovali po púšti do zaslúbenej zeme, mali zvláštny stan, v ktorom prednášali svoje prosby Bohu. Neskôr im kráľ Šalamún postavil skvostný chrám, ktorý po návrate z babylonského zajatia znova obnovili. Potrebu chrámu môžeme vidieť aj v Novom zákone: Prví kresťania sa schádzali po domoch, kde spoločne slávil Eucharistiu. Neskôr po udelení náboženskej slobody sa začali stavať chrámy, a to nielen skvostné katedrály, ale aj maličké dedinské kostolíky. Môžeme vidieť, že človek potrebuje domov pre dušu, kde je oslobodený od hluku sveta a pozdvihnutý do Božej lásky. Potrebuje mať miesto, kde sa vždy môže vrátiť, lebo tam nájde pokoj srdca, odpustenie a prisľúbenie Božích darov.

Ďalej si musíme uvedomiť, že chrám je miestom zvláštneho vďakyvzdávania – slávenia svätej omše. Uvedomme si, ale aké bývajú naše sväté omše? Často prichádzame neskoro, bez záujmu, zo zvyku, sme nepozorní a roztržití. Čo máme robiť? Pri vstupe do chrámu musíme sa stíšiť a uvedomiť si, čo je svätá omša. Veď sám Ježiš sa za nás obetuje a ponúka nám svoje

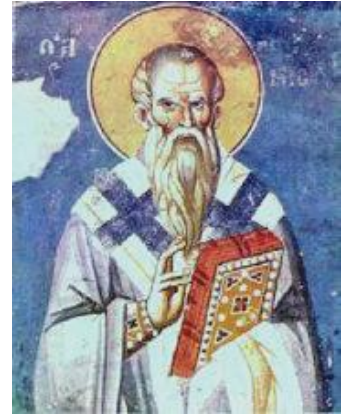
Telo a Krv. Naučme sa vzbudiť si pred každou svätou omšou úmysel, že ju chceme prežiť pozorne, nábožne a načerpať z nej čo najviac duchovného ovocia, ktoré sa nám tam ponúka.

Napokon je chrám miestom zvláštneho obohatenia sa Božím slovom, sviatosťami a spoločnou modlitbou. Dopúšťame sa často chyby, akoby sme neverili, že Ježiš je medzi nami prítomný, keď sa spoločne zhromažďujeme v jeho mene. Snažme sa uvedomiť si, že my všetci o niečo prosíme a on sám povedal, že kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v jeho mene, tam je on sám a každý, kto prosí, dostane.

Áno, chrám je miestom stretnutia sa s Bohom, miestom vďakyvzdávania a obohatenia sa Božím slovom, sviatosťami a modlitbou. Má aj pre mňa taký význam? Rád doň vchádzam? Je pre mňa Božím domom a miestom modlitby? Ak si vypestujeme ku chrámu správny postoj, nebudú nás desiť Ježišove slová o konci sveta, lebo budeme presvedčení, že on je pri nás, s nami a nebudeme sa ničoho báť ani konca sveta.

Istý gazda mal pomocníka, ktorý bol veľmi nábožný človek. Hoci mal do kostola pešo vyše hodiny, nevynechal ani jednu nedeľu. Raz veľmi silno pršalo a on sa chystal do kostola. Gazda to nechápal a povedal mu: Zostaň doma, aby si neprechladol, veď sa môžeš pomodliť aj vo svojej izbe. Pomocník však zareagoval taktó: Gazda, predvčerom ste mi kázali zobrať z poľa všetko, čo je suché a hodiť to na kopy a zapáliť. Prečo ste mi nekázali páliť po jednom steblo? – lebo by bol malý plamienok a mohol by rýchle zhasnúť. Ale keď bola veľká kopa, rozhorel sa mocný oheň, ktorý sálal svetlo a teplo. Tak je aj s mojím kostolom. Keď sa modlím sám v izbe, je to taký malý plamienok, ale keď sa všetci spoločne modlíme v kostole, je to mohutný oheň, pri ktorom sa moja duša ohreje na celý týždeň. Na budúcu nedeľu prišiel za pomocníkom gazda a hovorí: Dnes idem s tebou.

Aj my v tejto chvíli vytvárame jeden veľký plameň lásky k Bohu. Buďme vďační za túto chvíľu, dovoľme našej duši aj nášmu telu pookriať a načerpať čo najviac síl aj milostí potrebných do nastávajúceho týždňa. Tu získame istotu, že Pán je s nami a s jeho ochranou sa nemusíme ničoho báť.

Pápež Klement I.
Podľa fresky z roku 1295 v kláštore
Sveti Kliment v Ochride, Macedónsko.

*Ó, Hospodine,
je na mne plniť sľuby
a priniesť obeť vďačnosti.
Lebo si zo smrti
vytrhol moju dušu
a moje nohy chránil od úrazu,
aby som živý chodil
pred Bohom.*

*Hospodine,
zmluj sa nado mnou!
Zas moja duša k Tebe uteká,
pod Tvojím krídlom
hľadá ochranu,
kým búrka prehrmí.
Na Boha volám,
a Hospodina volám,
čo koná skutky pre môj úžitok,
On zošle pomoc, zachráni ma
a zahanbený pôjde nepriateľ.
Nuž, Bože,
svojou vernosťou ma navštív.*

*Uprostred levov spočívam,
z nich oheň srší do ľudí,
ich zubami sú oštepky a šípy,
ich jazykom je ostrý meč.*

*Ó, vynes sa, Bože,
vysoko nad nebesia!
Nad celou zemou
nech je Tvoja sláva!*

*Sieť nastavili mojim krokom
a moju dušu zahriakli;
Vykopali mi jamu hlbokú,
- sami nech do nej padnú!*

Nedajme sa zviest'

Mladí ľudia radi nosia na sebe športové dresy slávnych futbalistov a hokejistov. Kto ich vidí oblečených v takomto drese s menom na pleciah a nerozumie športu a športovej reklame, tak si môže myslieť, že to má niekto napísané svoje priezvisko. Okrem športových dresov si v dejinách, ale aj dnes dávajú niektorí jedinci radi na seba aj náboženské dresy, na ktorých majú, obrazne povedané, napísané: Mesiaš alebo Ježiš. Neraz im ľudia uverili a mysleli si, že sú to skutočne záchrancovia sveta. Práve pred takými nás varuje Ježiš, keď hovorí: „Dajte si pozor, aby vás nezviadli. Lebo prídu mnohí a v mojom mene budú hovoriť: „To som ja!... Nechodte za nimi!“

Problém je azda v tom, že mnoho náboženských nadšencov si myslí, že Ježiš mohol ešte dokonalejšie vykúpiť svet. Zdá sa im, že treba ešte niečo dôležité pridávať k Ježišovmu evanjeliu. Vidia, že vo svete je veľa nešťastia a zla, a tak vychádzajú s radikálnymi požiadavkami, ako svet zachrániť. Využívajú rozličné svetové tragédie, aby ohlasovali, že koniec sveta sa blíži. Neraz nás kresťanov, počnúc Svätým Otcom a končiac nami, upodozrievajú, že nedostatočne presadzujeme Božie záujmy, že sme málo radikálni a odvážni. Potom chýba už len krôčik, aby si obliekli „náboženský dres“ a vyhlasovali: Ja som záchranca sveta.

Zároveň sa mnoho ľudí z kresťanskej Európy nazdáva, že kresťanstvo zlyhalo, že mohlo svet urobiť lepším a šťastnejším, a tak sa obracajú na tradičné náboženstvá Východu alebo na nových prorokov z tejto oblasti. Akoby pritom nechceli vidieť, že ani svet v tejto časti nie je o nič lepší, dokonca je horší a pre človeka ubíjajúci, keď naň pozeráme z pohľadu našej demokracie.

Napokon si musíme priznať, že často samotný život kresťanov vytvára podmienky na vznik novodobých záchrancov. O čo my budeme menej dôveryhodní, o to viac dáme možnosť prejaviť sa náboženským fanatikom. Pán Ježiš nás upozorňuje, aby sme sa nedali zviest'. A svätý Pavol nám v druhom čítaní radí, aby sme pokojne pracovali, ako aj on pracoval. Kto pracuje, kto sa zodpovedne venuje svojim povinnostiam, ten múdro kráča životom a vie, že proroci povstanú a zaniknú a jedine Ježiš so svojou Cirkvou naďalej ostáva. Od nás sa teda žiada svedectvo a pokoj. Asi tak, ako keď niekto povie: Sme v Božích rukách, nemusíme sa báť. Keď Boh na nás dopúšťa „mor“ falošných náboženstiev, tak vie, v čom nám to môže pomôcť.

Marian Šuráb

Na budúcu nedeľu - nedeľu Krista Kráľa zakončíme liturgický rok. Zároveň sa aj končí Rok viery. V sobotu 23. novembra o 17:00 hod. otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský v Katedrále sv. Martina v Bratislave sv. omšou zakončí Rok viery.

Deviatnik k Trnavskej Panne Márii pokračuje až do štvrtku 21.11. Každý deň je možnosť o 18:00 sledovať aj na stanici LUMEN, alebo TV LUX.

Svätomartinská zbierka: Vyzbierali 160 €. Nech Vám Pán odmení každý váš milodar.

Násilie všetko zničí

Násilníci sú ako buldozér. Na nič neberú ohľad. Všetko prevalcujú, všetko, čo je jemné a slabé a ľahko zraniteľné. Keď sa začnú rozťahovať v malom svete ľudí, ktorí bývajú spolu, život sa stane peklom. Keď sa objavia vo veľkom svete, zanechávajú za sebou krv a slzy, skazu a beznádej.

Násilníci všetko zničia. Rozvrátia každé ľudské spolunažívanie. Média denne servirujú ľuďom násilie a teror - brutálne prepady, únosy, zvrátené ohavnosti, vraždy. Ľudia sa denne stávajú obeťami ľudí. Na šťastie človeka dopadá násilie ako ponurý, smrtonosný tieň. Násilie však nemožno liečiť násilím.

Musíme opustiť cestu násillia.

*Musíme vykročiť po novej ceste:
po ceste ľudskosti, po ceste lásky.*

*Mier: vták s bielymi krídlami,
ktorý ožiari tvoje srdce, a na nebi tvojho
domova znovu rozsvieti hviezdy.*

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 33. týždni cezročného obdobia - (C)

18.XI. pondelok

17.00 *poďakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života*

19.XI. utorok

17.00 *za Ľ Jána Stojkoviča, syna Petra a nevestu Jarku*

20.XI. streda

17.00 *za Ľ Rudolfa a Angelu Hábelových*

21.XI. štvrtok

17.00 *za Ľ Jozefa Hábelu a rodičov*

22.XI. piatok

17.00 *za Ľ Rudolfa a Teréziu Ochabových, rodičov
a za Ľ Jána*

23.XI. sobota

08.00 *za živých a Ľ členov Spolku sv. ruženca*

Upratovanie kostola č.d. 101 - 122

24.XI. 34. nedeľa v cezročnom období – Krista Kráľa

08.00 *za Ľ Máriu Kovačicovú, dcéru Helenu a za Ľ Jozefa*
Lektori: Macáková E., Pešková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Radakovičová J.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

18.XI. pondelok Výročie posviacky bazilik Sv.Petra a Sv.Pavla

19.XI. utorok Sv. Mechtilda, panna

20.XI. streda Sv. Gelázus I., pápež

21.XI. štvrtok Obetovanie Panny Márie

22.XI. piatok Sv. Cecília, panna a mučenica

23.XI. sobota Sv. Klement I., pápež a mučenik

so svätým Ambrózom z Milána

Slová moci

Svätý Ambróz rozvíja myšlienku, s ktorou sme sa stretli už v kázni svätého Gregora Nyssenského, a síce myšlienkou sviatosného princípu. Tie najobyčajnejšie veci na svete môžu na Boží rozkaz slúžiť ako nástroje mimoriadnej moci, božskej moci. To sa deje podľa Božej vôle a pôsobením Ducha Svätého skrze slová konsekrácie. Božie slovo vyslovené v Duchu jeho pomazaným služobníkom má moc stvoriť, premeniť, „urobiť“ to, čo toto slovo hovorí. Keďže sú to Božie slová, majú moc premeniť hmotu a dokonca vytvoriť niečo z ničoho. Svätý Ambróz nachádza príklady tohto tajomstva už na začiatku čias.

Možno poviete: „Chlieb, ktorý vidím, je obyčajný chlieb.“ Áno, pred sviatosnými slovami je to chlieb. Keď však príde konsekrácia, z chleba sa stáva Kristovo telo. Ako môže byť chlieb Kristovým telom? Prostredníctvom konsekrácie. Avšak aké slová a aké vety má konsekrácia? Slová Pána Ježiša. Všetko ostatné v predchádzajúcich častiach bohoslužby hovorí kňaz - Bohu obetujeme chvály, modlíme sa za ľudí, za kráľov a ostatných. Keď však príde konsekrácia Prevelebnej sviatosti, kňaz už viac nepoužíva svoj vlastný jazyk. Používa Kristove slová. Preto Kristovo slovo konsekruje túto sviatosť.

Čo je Kristovo slovo? Je to Slovo, ktorým všetko bolo stvorené. Pán rozkázal a nebo bolo stvorené. Pán rozkázal a zem bola stvorená. Pán rozkázal a moria boli stvorené. Pán rozkázal a vzniklo každé stvorenie. Vidíte teda, aké účinné je Kristovo slovo. Slovo Pána Ježiša je také mocné, že môže stvoriť niečo z ničoho. Je také mocné, že to, čo predtým existovalo, môže sa zmeniť na niečo iné. Nebo neexistovalo, more neexistovalo, zem neexistovala, ale ako povedal Dávid, „na jeho rozkaz boli stvorené“ (Ž 148,5).

Odpovedám vám teda. Pred konsekráciou to nebolo Kristovo telo, ale po konsekrácii, hovorím vám, je to Kristovo telo. On povedal a bolo to stvorené. On rozkázal a bolo to stvorené. Vy sami ste existovali predtým, ale boli ste starým stvorením. Keď ste sa posvätili, stali ste sa novým stvorením. Viete, ako ste sa stali novým stvorením? Je napísané, že každý, kto je v Kristovi, je novým stvorením (pozri 2 Kor 5,-17).

Kristovo slovo mení každé stvorenie a mení zákony prírody ako chce. Vezmite si napríklad jeho počatie. Dieťa sa obyčajne počne z muža a ženy počas riadneho manželského styku, ale pretože to Pán chcel, pretože si vybral toto tajomstvo, Kristus sa narodil z Ducha Svätého a Panny. Vidíte, že „prostredník medzi Bohom a ľuďmi, človek Kristus Ježiš“ (1 Tim 2, 5) sa narodil proti prírodným zákonom. Narodil sa ako človek, ale z panny.

Vypočujte si iný príklad. Židov Egypta prenasledovali (pozri Ex 14); bolo pred nimi more. Mojžiš sa na Boží rozkaz dotkol vód svojou palicou a vody sa rozdelili - určite nie podľa prírodných zákonov, ale milosťou nebeského rozkazu. Vypočujte si ďalší príklad. Ľudia boli smädní (pozri Ex 15, 23 - 25). Prišli k prameňu. Bol horký. Svätý Mojžiš hodil drevo do prameňa a prameň, ktorý bol horký, osladol - čiže zmenil svoju prirodzenosť, keď dostal sladkosť milosti. Vypočujte si štvrtý príklad. Sekera spadla do vody; keďže bola zo železa, ponorila sa (pozri 2 Kr 6, 5 - 6). Elizeus hodil kúsok dreva a hneď železo vystúpilo a plávalo na vode napriek prirodzenosti železa, lebo železo je ťažšie ako voda.

Vidíme teda, že milosť má väčšiu moc než príroda, ale doteraz sme hovorili len o milosti prorokovho požehnaní. Ak má požehnanie človeka takú moc meniť prírodu, čo potom Božia konsekrácia, kde pôsobia samotné slová Pána a Spasiteľa? Sviatosť, ktorú prijímate, vzniká Kristovým slovom. Ak Eliášovo slovo malo dosť veľkú moc, aby znieslo

oheň z neba (1 Kr 18, 36 - 38), vari Kristovo slovo nemá moc zmeniť prirodzenosť živlov?

Sám Pán Ježiš volá: „Toto je moje telo“ (Mt 26, 26; Mk 14, 22). Pred požehnaním nebeskými slovami sa podstata nazýva inak, po konsekrácii sa označuje ako telo. On sám hovorí o svojej krvi. Pred konsekráciou sa to volá inak, po konsekrácii sa vyhlasuje, že je to krv. A ty hovoríš: „Amen,“ čiže: „To je pravda.“ A čo ústa hovoria, nech myseľ úprimne vyznáva; čo vyjadruje reč, nech srdce prežíva.

Myšlienky k modlitbe

Pred slovami konsekrácie je to chlieb, ale potom sa stáva Kristovým telom.

Keď však príde konsekrácia, kňaz už viac nepoužíva svoj vlastný jazyk. Používa Kristove slová. Kristovo slovo konsekruje túto sviatosť.

Slovo Pána Ježiša je také mocné, že môže stvoriť niečo z ničoho. Je také mocné, že to, čo predtým existovalo, sa môže zmeniť na niečo iné.

Zapamätajte si

On povedal a bolo to stvorené. On rozkázal a bolo to tvorené.

Námety na konanie

Uvažujte o moci Božích slov, potom uvažujte o svojej vlastnej moci. Dostali ste totiž podiel na Božom živote, tele a krvi, máte účasť na Božej prirodzenosti. Aj vaše slová môžu pôsobiť s väčšou mocou na dobré i zlé. Žijete v spoločensťve s Ježišom Kristom. On sa vo vás modlí a vy sa modlite v ňom. Slová, ktoré hovoríte Bohu a iným, zvolávajú požehnanie alebo súd na vás a na iných. Starostlivo ich zvažujte.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Pripomínajte si výročie tichej revolúcie. Všetci sme trpeli za totalitného režimu. Väznení biskupi, kňazi, diskriminovaní veriaci. Kolí z nás sa nedostali do školy len preto, že rodičia boli veriaci, že sa „nevyrovnali“ s náboženstvom! Kolí z nás nemohli zastávať primerané miesto zodpovedajúce charakteru, vzdelaniu a kvalite svojej práce len pre svoje náboženské presvedčenie. Od detstva až po katolícky pohreb visel nad nami meč štátneho dozoru, bdely zrak sľedičov. Márne sme sa snažili kompenzovať túto nevýhodu svojou poctivou prácou. Zneužívali nás na upevnenie svojej moci. Máme za čo ďakovať.

Anton Srholec „Každodenné zamyslenia“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Povaha

32 Nikdy nebudeš vodcom, pokiaľ v iných vidíš len podnožku na svoje povýšenie. Staneš sa ním, keď ti bude záležať na spáse všetkých duší. Nemôžeš sa obracať chrbtom k ľuďom; ale musíš mať hlbokú túžbu urobiť ich šťastnými.

33 Nikdy sa nechceš pozrieť pravde do očí. Niekedy zo zdvorilosti, inokedy, vlastne najčastejšie, z obavy, aby si sebe alebo iným nespôsobil nepríjemnosti. Ale vždy zo zbabelosti. Keď sa budeš báť ísť do hĺbky, nikdy nebudeš človekom s jasným úsudkom.

34 Neboj sa pravdy, aj keby ťa mala stať život.

35 Mám dosť tých eufemizmov, kde zbabelosť nazývate opatrnosťou. Táto vaša „opatrnosť“ je potom príležitosťou k tomu, aby sa nepriatelia Boha, plní myšlienkovkej prázdnoty, tvárili ako učenci a dostávali sa na miesta, na ktoré sa nikdy nemali dostať.

36 Tento nešvár nie je nenapraviteľný. - Avšak bolo by prejavom nedostatku charakteru nechať ho ďalej pôsobiť ako notorickú a beznádejnú záležitosť. Nevyhýbaj sa povinnosti. Vykonávaj ju svedomito, aj keď iní ju zanedbávajú.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

PRÍBEH O KRAVE

Majster múdrosti prechádzal lesom so svojim verným žiakom, keď vtom v diaľke uzrel miesto, ktoré vyzeralo veľmi chudobne, a rozhodol sa ho navštíviť.

Cestou hovoril so žiakom o tom, aké dôležité je navštevovať a poznávať ľudí a byť otvorený príležitostiam, ktoré sa nám tak ponúkajú.

Na mieste zistili, že tu skutočne vládne chudoba. V drevenom dome žil pár s tromi deťmi, chodili bosí a boli oblečení v špinavých a biednych handrách.

Majster oslovil muža, zrejme otca rodiny, a spýtal sa:

„Na tomto mieste zaiste nie sú nijaké pracovné ani obchodné príležitosti. Čo robíte, aby ste prežili?“

Muž pokojne odpovedal:

„Priateľu, máme kravičku, a tá nám každý deň dáva niekoľko litrov mlieka. Časť predáme alebo vymeníme v susednom meste za iné potraviny a z druhej časti vyrábame syr, maslo a ďalšie produkty pre našu potrebu. Takýmto spôsobom prežívame.“

Mudrc poďakoval za odpoveď, pohľadom miesto preletel, rozlúčil sa a odišiel.

V polovici cesty sa otočil k žiakovi a nariadil mu:

„Nájdí kravu, dotlač ju k priepasti pred nami a zhoď ju dole.“

Žiak sa na majstra zdesene pozrel a o príkaze sa s ním škriepil. Predovšetkým preto, že krava bola jediným zdrojom obživy tej rodiny. Videl však majstrov úplný pokoj, a tak s bázňou úlohu splnil. Dotlačil kravu k priepasti a videl ju zomrieť.

Táto udalosť mu zostala v pamäti niekoľko rokov.

Mladík sa jedného dňa rozhodol majstra opustiť a vrátil sa na osudné miesto. Chcel sa rodine priznať, požiadať ich o odpustenie a ponúknuť im pomoc.

Keď sa blížil k miestu, uvidel, aké je krásne, uprostred rozkvitnutých stromov, obývané; v garáži veľkého domu stál automobil a v záhrade sa hralo niekoľko detí.

Mladík pocítil smútok a zúfalstvo. Napadlo mu, že tá pokorná rodina musela pozemok predať, aby prežila. Pridal teda do kroku, a keď sa priblížil k miestu, privítal ho veľmi príjemný muž. Chlapec sa spýtal na rodinu, ktorá tam pred štyrmi rokmi žila, a muž odpovedal, že tam stále býva.

Chlapec prekvapený príbehom k domu a zistil, že je to tá istá rodina, ktorú pred rokmi navštívil s majstrom.

Dom a záhradu pochválil a spýtal sa:

„Čo ste urobili, aby ste toto miesto vylepšili a zmenili svoj život?“

Muž nadšene odpovedal:

„Mali sme kravu, no jedného dňa spadla do priepasti a zahynula. Od tej chvíle sme vedeli, že je potrebné robiť iné veci a rozvíjať schopnosti, o ktorých sme nemali tušenia.“

- Je možné, že všetci máme kravu, ktorá nám niečo stereotypne poskytuje, a my prichádzame o iné možnosti...

- Občas potrebujeme, aby nás niekto „dotlačil“ k novým výzvam...

- Keby som si musel svoj život predstaviť bez niektorých istôt, bolo by to...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Mne ste urobili...

Jediným kritériom súdu bude láska k blížnemu. Tvorivá láska k človekovi rozhodne o všetkom. O nej Ježiš hovorí:

„Mne ste urobili...“

Myslievame na to? O večnom živote podľa Kristovho

slova rozhodne naše stretnutie s človekom. Ono bude rozhodnutím pre Krista - i keby sme si to neuvedomovali. Ježišova reč o poslednom súde sa sústreďuje na lásku k blížnemu ako na rozhodujúcu podmienku večnosti v Bohu: „Poďte, požehnaní... dali ste mi jest...“

Malo by nás to nabádať k skromnosti. Mnohí budú prekvapení, že ich dobrotivosť voči ľuďom na konci tak veľmi zaväži. Opatrovali matku, starali sa o sirotu, nezištne dávali druhým. Na konci budú počuť slová: „Mne ste urobili.“ O spáse alebo zlyhaní rozhoduje konkrétna láska k blížnemu.

Apoštol Pavol povie raz Aténčanom: Boh je bližšie k človekovi, než si myslíte! Evanjelium nám dáva o tom dôkazy. Ľudia z Betlehema možno zostali zarazení, keď sa dozvedeli, že odmietli Boha. Tí, čo videli Ježiša po vzkriesení a predtým stáli ako diváci na Kalvárii, mohli ľutovať: Nevedel som, že to on si žiadal piť na kríži. Mária Magdaléna myslela, že stretla záhradníka, emauzskí učenci zasa, že stretli pcestného. Boh sa nám už nezjavuje ako na Sinaji v blesku - od Kristovho príchodu sa nám zjavuje v ľuďoch. Akí sme k ľuďom, s ktorými sa on stotožňuje, takí sme k nemu samému:

„Dali ste mi... Nedali ste mi...“

Modliť sa preto neznamená obrátiť chrbát svetu a ísť do kostola, aby sme sa stretli s Bohom. Boha stretáme na ulici v ľuďoch. Modliť sa znamená stretať sa s Bohom uprostred života, a nie sadnúť si kdesi na okraj a nezúčastnene ho pozorovať. Chápem to? Modlime sa s Cirkvou: Pane, keď prídeš na oblaku s veľkou mocou, učiň, aby sme bez zahanbenia obstáli pred tvou tvárou!

Prázdné ruky

Veriaci človek mal sen. Objavil sa pred Božím súdom a hovoril: „Pozri, môj Bože! Staral som sa o svoju dušu! Držal som sa tvojho zákona! Nevykonal som nič neslušné, nič zlé. Pane, moje ruky sú čisté!“

„Áno, sú čisté... ale prázdne!“ dostal odpoveď.

Nestačí držať sa hesla: Ratuj si dušu. To je málo. Nejde len o individuálnu spásu. „Vy všetci ste bratia!“ hovorí evanjelium. „Mne ste urobili... Mne ste neurobili...“ - aj tieto slová budú znieť na konci. Nemôžem a nesmiem prísť pred Sudcu s prázdnyimi rukami!

Pane, tak nás upevni vo svojej spáse, aby si nás pri súde nemusel trestať!

Zájmy ríše

„Vtedy sa zhromaždili veľkňazi a starší ľudu vo dvorane veľkňaza, ktorý sa volal Kajfáš, a uzniesli sa, že Ježiša podvodne chytia a zabijú.“ (Mt 26, 3-4)

Zájmy Rímskej ríše, záujmy anglického kráľovstva, záujmy štátu... To bude Cirkev počúvať cez celé dejiny. Začalo sa to v Jeruzaleme. Ako sa situácia priostriala! Keď sa Ježiš priblížil k Jeruzalemu, znepokojenie tých, ktorí ako žiarliví strážcovia ustáleného poriadku a svojich výnosných miest útočili na neho nielen ako na proroka, ale aj ako na buriča, dosiahlo vrchol. Farizeji zburcovali chrámové vrchnosti. Znepokojení veľkňazi sa zišli na poradu.

Evanjelium spomína niekoľko mimoriadnych stretnutí veľrady. L. Lagrange ich prirovnáva k schôdzkam našich parlamentných skupín. „Ak ho necháme tak, uveria v neho všetci, prídu Rimania a zničia nám i toto miesto i národ.“ (Jn 11, 48)

Členovia veľrady, ktorí boli v skutočnosti politici, uvažovali podľa svojich predstáv. Kajfáš povie: „...je lepšie, ak zomrie jeden človek za ľud, a nezahynie celý národ.“ Už oddávna sa odvolávajú všetci prenasledovatelia na štátne záujmy. Od Ježiša až po naše dni je dlhý zoznam tých, proti ktorým sa mocní tohto sveta odvolávali na štátne záujmy. Prví kresťania, Becket, Morus... Gojdič...

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku